

at man hellere maatte bevilge noget Mere til en enkelt Invald end at gaae hen og, efter et maasteefte ikke fuldstændigt rigtigt Skøn, borttage Understøttelsen fra nogle Enkelte. Før Krigen satte man Mob i Fald, blandt Andet ogsaa ved at gjøre den Betragtning gjældende, at, skulde Ulykken træffe dem, vare de dog forsørgede efter Krigen, og derfor skulle vi ikke paa nogen Maade gjøre Skridt, der kunne udsætte dem for at faae en feilagtig Bedømmelse af, hvorledes disse Løfter have været meente. Jeg vil saaledes fastholde dette Forslag.

Med Hensyn til det andet, meget omhandlede Forslag skal jeg bemærke, at efterat have hørt den Udtalelse, der fremkom fra det ærebe Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Carlson), er jeg kommen til at see Sagen i et heelt andet Lys; thi der er kommet en meget vigtig Meddelelse fra ham om de Bevæggrunde, der havde ledet Ministeriet til ikke at anvende § 6, idet der er blevet talt om Mandens mentale Svagheit. Det er aabenbart, at, naar Regjeringen har troet, at den Vedkommende var i en saadan aandelig Tilstand, kunde den ikke foreslaae at anvende § 6. Naar den daværende Regjering ikke affædige ham, var der ogsaa en aldeles tilsværfelig Grund hertil for den vedkommende Minister, nemlig den, at han ikke vedblev at være Minister, til Sagen blev afgjort.

Den ærebe Folkethingsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) bemærkede, at jeg skulde have gjort — som han troede — et Udsald mod Høiesteret. Dette forholder sig aldeles ikke saaledes. Jeg har blot nævnt et Tilfælde, som stod mig klart, og som er foregaaet saa nylig, at man ikke kan Andet end tænke derpaa, naar Talen er om Anlæggelse af en anden Justitsfoged, hvor netop Hensigten vil komme i særlig Betragtning. Naar jeg altsaa har udtalt mig, som skeet er, at jeg nemlig ikke ventede, at Vedkommende vilde blive dømt ved Høiesteret, hvis Justitsfoged anlagdes imod ham, navnlig paa Grund af, at der ikke var fremkommet Noget; som antydede en slet Hensigt hos ham, saa var dette jo en Anerkjendelse, en Udtalelse af, at jeg antog, at Høiesteret var consequent, og det kan altsaa ikke kaldes et

Udsald. Jeg skal med Rolighed bære, hvad det ærebe Medlem sagde om mine „Selvmodsigelser“; jeg skal paa ingen Maade søge at berigtige det, og det vilde jo ogsaa være fedeligt for Thinget at høre, ligesom jeg virkelig heller ikke gider have den Uleilighed. Men mine Ytringer med Hensyn til Taxatorerne tager jeg ikke tilbage. Den ærebe Finantsminister nævnte netop det, som jeg egentlig sigtede til, nemlig hvorledes en Taxator kunde komme til paa Slump at lægge til eller trække fra 60,000 Rb. i sin Fremstilling af, hvad han meente, at en Eiendom var værd. Jeg troede dog, at en Taxationsforretnings endelige Resultat var at give en Fremstilling af, hvad en Eiendom virkelig er værd efter Vedkommendes Overbeviisning.

Finantsministeren: Jeg maa møbfige den ærebe sidste Taler, naar han har ytret, at Forslaget om de 1,000 Rb. er begrundet i dets Mistillid til de communale Autoriteter. Jeg troer, at det er begrundet i en dets Indsigt i de menneskelige Forhold, deri, at man ikke altid seer en Sag fra alle Sider, men væsentlig kun fra een Side, og det er netop Hensigten med disse 1,000 Rb., at der ved dem skulde tilveiebringes en ligelig Behandling i alle Communer af de vedkommende Inddivider.

Berg: I Anledning af det Foredrag, vi hørte af det ærebe Medlem for Aalborg (Spønsted), skal jeg kun erklære, at jeg har aldeles ikke udtalt nogen Anskuelse om, hvad der er objectivt rigtigt, naar Spørgsmaalet stilles for rette Vedkommende, om der tilkommer den meget Dmtalte Pension efter den nu bestaaende Lovgivning, og jeg kan ikke tillægge de Udtalelser her i Salen, som gaae i denne Retning, nogen egentlig Vægt; men naar der tales om, hvad der objectivt er rigtigt, naar Spørgsmaalet bliver, om vi nu efter de Oplysninger, der foreligger, og forinden Dom i Sagen er os bekjendt, skulde bevilge det paagjældende Beløb eller ikke, saa kan jeg tillade mig at udtale en fuldstændig Anskuelse, nemlig den, at dette ikke er rigtigt.